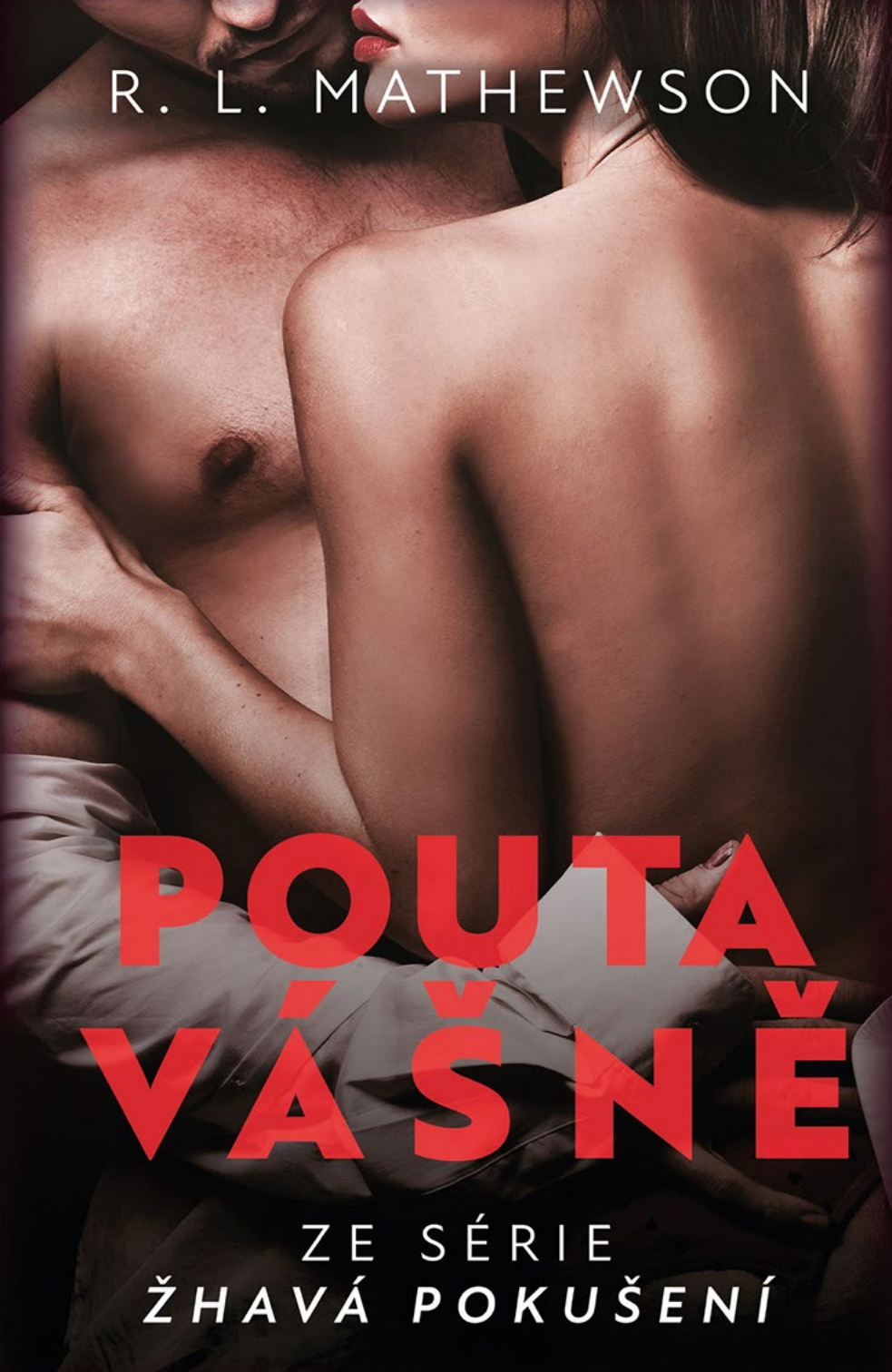

R. L. MATHEWSON

POUTA VÁŠNĚ

ZE SÉRIE
ŽHAVÁ POKUŠENÍ

Žhavá pokušení: Pouta vášně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

R. L. Mathewson
Žhavá pokušení: Pouta vášně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**POUTA
VÁŠNĚ**

R. L. MATHEWSON

**POUTA
VÁŠNĚ**

xyz

RODOKMEN BRADFORDOVÝCH

Děti Regan a Timothyho Bradfordových

1. Jared, oženil se s Megan, mají syna Jasona Bradforda (ženatý s Haley) a ten je otcem Colea, Elizabeth a Joshuy.
2. Sarah, zesnulá. Její syn Trevor se oženil se Zoe a je otcem Jonathana, Sebastianu, Mathewa a Jessiky.
3. Ethan, oženil se s Mary. Jejich děti: Duncan (oženil se s Necie), Danny (oženil se s Jodi), Lucifer (oženil se s Rebeccou), Kenzie, Arik, Garrett, Reese (oženil se s Kasey, dítě Mikey, dvojčata chlapci a další dvojčata na cestě), Darrin (oženil se s Marybeth, trojčata dívky) a Aidan.
4. Mark, oženil se s Jessie, mají syny Reeda a Matta.
5. Ryan, oženil se s Amandou, mají děti Erika a Thea.
6. Shane, oženil se s Caylee, mají syna Devina (otec Dustina a Abbi).
7. Thomas, oženil se s Heather, mají dceru Nikki.

Rodina Jamesových

(příbuzní Bradfordových)

Vychováni Wesem a Beth Bradfordovými:

David James, rozvedený, děti vychoval sám, Rory (provádala se za Connora, dvě děti), Bryce, Johnny, Craig, Brian a Sean.

PROLOG

Současnost, Massachusetts

„Neděláš to dobře.“

Stál nad ním a Jason si říkal, že toho hajzla uškrtní holýma rukama. Dárek pro Haley nemá ani zdaleka hotový a oslava začíná za dvě hodiny. Dělá na té zatracené věci čtyři měsíce od rána do noci, a pořád nemá hotovo.

Ještě že na něj otec začal naléhat už před půl rokem, aby to do dělal. Nejdřív si jeho řeči nevšímal, myslel si, že tu věc klidně může nechat na poslední chvíli, ale otec, strýčkové a pár dalších příbuzných ho strašili tak dlouho, až dospěl k závěru, že by nejspíš bylo lepší, kdyby to dokončil.

Čtyři stehy, jedna obsílka k soudu za nedovolený vstup na cizí pozemek, desetkrát migréna, jedny zničené džíny, dva tisíce mil autem, spousta následujících bezesných nocí, a co je nejhorší, proklíná svého pra pra pra pra pradědu až do alelujá, že s touhle idiotskou tradicí začal. Ubylo by snad toho potrhlýho podivína, kdyby prostě šel a koupil své ženě k pátému výročí svatby náhrdelník, místo aby ho sám vyrobil a odsoudil všechny potomky k dodržování týhle debilní tradice? Rozhodně nebylo, zvláště když byl údajně bratrem majetného hraběte.

„A co to vlastně má být?“ zeptal se Trevor a s chutí si ukousl čokoládové sušenky.

„Parchante! Ty jsou moje!“ vybafl Jason a vyškubl napůl snědenou sušenku bratranci z ruky.

Trevor zakoulel očima a otráveně vzdychl. Nato sám sebral Jasonovi sladkost, a než Jason stačil ukořistit vzácnou dobrotu zpátky, vrazil si ji do pusy. Jason na okamžik zapomněl na pokažený náhrdelník, vstal a odstrčil bratrance z cesty, aby se ujistil, že jeho zbývající miláčky jsou

v pořádku. Když u kuchyňské linky uviděl, co zbylo z mísy sušenek, které mu Haley upekla k dopolední svačině, málem mu puklo srdce.

„Jak jsi to mohl udělat?“ zeptal se Jason dutým hlasem a zvedl prázdnou mísu v naději, že snad bratranec pár lahodných kousků přehlédl, ale nezbylo nic.

Ten mizera snad ještě vylízal mísu!

„Nudil jsem se,“ pokrčil Trevor rameny, posadil se ke stolu a naklonil se, aby lépe viděl na znetvořený náhrdelník, který se Jason zoufale snažil dokončit, než začne oslava.

„Jestli ses nudil, tak jsi mi měl pomoci!“ prohlásil Jason, nervózně pohlédl na hodiny a snažil se moc neušklíbat nad tím, kolik času strávil stížnostmi nad ztrátou zbožňované dobroty.

„Nemůžu.“ Trevor znovu pokrčil rameny.

„A proč ne?“ Jason se posadil vedle Trevora a uchopil malý bílý korálek, který vytvořil z oblázky sebraného u bazénu Haleyina starého domu.

Nesmírně ho mrzelo, že dům prodali tomu starému bručounovi, který mu s takovou radostí odmítl věnovat pár kamínků od bazénu, aby z nich mohl vytvořit náhrdelník k jejich pátému výročí svatby. Později toho večera, když mu nezbylo než přeskočit zídku, aby mohl uzmut několik oblázků, litoval, že s sebou nevzal steak. Ani ten by ho ale s největší pravděpodobností nezachránil před malým popudlivým psem s růžovou mašlí, který pojal svou hlídací úlohu až příliš vážně.

„Protože ten náhrdelník musíš vytvořit od začátku až do konce sám,“ poznamenal Trevor trefně, vzhledem k tomu, že pravidla této tradice znali všichni Bradfordovi od svých deseti let.

„Oslava začíná za necelý dvě hodiny,“ podotkl Jason v naději, že se bratranec na pravidla vykašle a pomůže mu. Nechtěl zklamat manželku a rozhodně nehodlal překazit tradici, kterou muži v jeho rodině chovali v posvátné úctě.

„Pak bys nejspíš měl přestat remcat a začít navlíkat.“ Trevor se samolibě usmál a gestem ponoukl Jasona, aby se dal do práce.

„Vaše páté výročí se blíží, kreténe, takže na tvém místě bych tolik nemachroval. Taky budeš potřebovat pomocť,“ prohlásil Jason a ukázal na tenký stříbrný řetízek.

„Za tři roky,“ konstatoval Trevor tím svým domýšlivým tónem, který Jasona začínal vytáčet.

„Budeš potřebovat pomocť,“ vybafl a rozložil malé sáčky ve správném pořadí, nebo si alespoň myslel, že je správné.

„Já jsem na rozdíl od tebe nečekal do poslední chvíle. Jakmile jsem pochopil, že Zoe beze mě nemůže žít, začal jsem navlékat její náhrdelník,“ vysvětlil Trevor a schválně si pohodlně opřel záda, aby bylo vidět, že odpočívá.

„Tys nemusel žadonit, aby si tě vzala?“ poznamenal Jason, jen aby ho nakrknul.

„Jen jsem nechal ostatní, ať si to myslí.“

„No jo.“ Jason přitakal a prohodil sáček s malým šedým kamenným korálkem za jiný, ve kterém byl uložený tmavý, téměř černý kamenný korálek. Ten vytvořil z kamínku, který sebral na parkovišti u baru, kam vzal Haley toho osudového večera, kdy poprvé předvedla, co v ní je.

„Ty ještě nemáš hotovo?“ utrousil pohrdavě otec, když je míjel cestou ke kuchyňské lince.

„Skoro jo,“ odpověděl Jason a přál si, aby to byla pravda.

„Kde jsou moje čokoládové sušenky?“ zajímal se otec.

„Jason je snědl,“ řekl rychle Trevor a dal si záležet, aby jeho hlas zněl patřičně znechuceně, čímž Jasona pěkně podrazil.

„Ty mizero, sobče!“ zasyčel otec rozhořčeně. Jason litoval, že musí dokončit náhrdelník, protože jinak by prolhaného bratrance nakopal do zadku.

„Haley odnesla deset táců na oslavu,“ poznamenal Jason a doufal, že otec s bratrancem pochopí narážku a vypadnou, aby se mohl soustředit na práci.

„Zatraceně!“ vybuchl otec, prudce odsunul židli a posadil se. „Než se tam dostaneme, nezbude nic!“ ušklíbl se.

Jason zakoulel očima, potichu zaklel nad otcovými nářky a horečně znovu přerovnával sáčky. Měl si kamínky líp označit!

„Oslava začíná za necelý dvě hodiny,“ řekl, aniž se obtěžoval zvednout oči od práce. „Když hned vyrazíte, Haley vám nejspíš dovolí, abyste si nechali celý tác pro sebe, ještě než párty začne,“ huhňal nepřítomně.

„Teď nemůžeme odejít!“ zabručel otec.

„Ale proč?“ Letmo pohlédl na hodiny a v hrůze zjistil, že uplynulo dalších deset minut.

Kurva!

„Tradice!“ prohlásili otec i bratranec současně. Jason se nechápavě zamračil.

„O čem to ksakru mluvíte?“ Ještě jednou nervózně pohlédl na blikající hodiny na mikrovlnce a znovu sklopil oči ke kamenným korálkům.

„Jsem tvůj táta a je mou povinností, abych ti vyprávěl příběh spojený s touhle tradicí,“ začal otec, načež vrhl krátký pohled na Trevora a dodal: „A zrovna tak bude mou povinností vyprávět ho tobě.“

„Já už jsem ten příběh slyšel,“ vzdychl Jason a dál upřeně hleděl na dva šedé kamenné korálky. Za boha si nemohl vzpomenout, který je který.

„Poslechněš si ho znovu, tak přestaň kafrat!“ odbyl ho otec, načež zahuhňal: „Já snad padnu hlady.“ Jason se uchechtl.

„A kromě toho,“ pokračoval otec klidnějším tónem, „tvůj strýc Ethan právě teď vypráví tenhle příběh Haley.“

„Taky tradice?“ zeptal se Jason s úsměvem, vzhlédl a uviděl, že otec vrhl toužebný pohled na prázdnou mísu, nepochybně v naději, že se najednou objeví další várka sušenek.

„Haley nechala v lednici housky, kdybych dostal hlad,“ slitoval se Jason nad otcem.

„Koukej si sednout zpátky na zadek!“ vybafl otec na Trevora, když ten chamtivec vmžiku vstal od stolu a vrhl se k lednici.

„Umírám hlady!“ bědoval Trevor, ale vrátil se na místo.

„Tak budiž! Jestli mám vyprávět příběh, potřebuju živiny,“ odbyl ho otec popuzeně a sám hbitě přiskočil k lednici, popadl talíř obložených housek, zbytek třešňového koláče a láhev čokoládového mléka.

„To mléko je pro děti,“ poznamenal Jason a znovu obrátil pozornost k náhrdelníku.

Zaslechl, jak otec s brbláním zavírá lednici. Když Jason opět vzhlédl, viděl, že otec vyměnil mléko za ledový čaj. Nijak ho to nepřekvapilo. Otec byl možná posedlý jídlem, ale nikdy by je nevzal svým vnoučatům. To by žádný z Bradfordů neudělal. Jejich děti a manželky byly na prvním místě a muži se zatraceně snažili, aby je dobře zabezpečili.

„Vypadají dobře,“ řekl Trevor a ukázal na talíř s houskami. „Nemohl bych si jednu –“

„Ne!“ vyštěkl otec zlostně a odsunul velký talíř o kousek dál.

„Šilhám hladý,“ naříkal Trevor.

„Tak šilhej!“

„Sobče!“

„Že bychom pokračovali?“ nadhodil Jason, aby otce usměrnil, protože hrozilo, že Trevora v příští vteřině sejme k zemi a nasadí mu kravatu.

„Dobře,“ řekl otec a naposledy na Trevora nevraživě pohlédl. Pak si vzal z talíře housku s tuňákovým salátem a obrátil pozornost k Jasonovi. Odkášlal si, posunul si židli a začal.

„Bylo, nebylo...“

„Děláš si legraci?“ Jason otráveně zakroutil hlavou.

„Co je?“

„Vážně chceš začít takhle?“ řekl Jason a vyměnil si znechucený pohled s Trevorem, který nenápadně posunoval ruku k talíři s houskami.

Otec přimhouřil oči. „Když začnu příběh vyprávět větou ‚Bylo, nebylo‘, znamená to, že si chci dát záležet!“

Jason si přejel dlaněmi po tvářích. Na takové pitomosti opravdu neměl čas. „Fajn, tak už ten zatracený příběh vyklop,“ vyzval otce a dál se věnoval náhrdelníku.

„Vždyť jo,“ řekl otec a vzápětí se ozvalo plesknutí přes ruku.

„Au!“

„Ty housky jsou moje!“

„Tati.“ Jason ani nezvedl hlavu od práce, jen pokynul otci, ať pokračuje.

„Takže,“ otec si významně odkašlal. „Bylo, nebylo...“

KAPITOLA 1

Londýn, Anglie

Hyde Park... krátce po čtvrté hodině odpoledne

To je on, její princ. Elizabeth šťastně vzdychla a dál pozorovala muže, kterého bude chtít za manžela. Usmála se a obešla strom na druhou stranu, aby na Jamese, svého Jamese, lépe viděla, než ji vychovatelka najde a odvede.

Dům jeho rodiny sice stál v nedalekém sousedství, ale oni přijeli už před týdnem a dnes zahlédla Jamese poprvé. Jejich městské domy nebyly tak vzdálené jako sídla na venkově, ale James tam svoji rodinu navštěvoval jen zřídka. Mohla ho vídat, jen když přijeli na sezonu do Londýna, a ani tehdy k tomu neměla tolik příležitostí, jak by se jí líbilo.

James byl zaneprázdněný muž. Věděla, že ho nejspíš zase nějakou dobu neuvidí, a tak na něj ještě jednou dlouze pohlédla.

Může být muž dokonalejší? Ne, určitě ne. Jen James, jen její James, nemá vůbec žádnou chybu. Kousla se do rtu a sledovala, jak se uklonil její matce a zlehka jí políbil ruku. Když se znovu napřímil, šťastně vzdychla, hlavně proto, že takhle na něj lépe viděla. Byl oblečený ve skvěle padnoucím tmavém obleku a nažehlené bílé košili. Hnědé vlasy měl dnes ostříhané nakrátko, ale ona si snadno dokázala přimyslet drobné vlnky, které zbožňovala.

James byl jedním slovem úžasný.

Dvacetiletý muž, naprosto skvělý. Pohledný, vzdělaný, majetný, bystrý, zábavný a milý. Mysleli si to všichni. Muži toužili být jako on a ženy ho chtěly za manžela. Protáhla obličej. Ne, maminka říkala, že na ženění je ještě mladý. Většina mužů jeho postavení se prý žení, až když jsou starší a usazenější, ať už to znamená cokoli. Věděla jen tolik, že James je tady a nemá chybu. Znovu zasněně vzdychla.

„Baf!“ křikl kdosi. Leknutím poskočila a poplašeně vykřikla. Srdce jí v drobné hrudi zběsile tlouklo. Otočila se, aby viděla, jaký netvor sestoupil ze stromu, aby se na ni vrhl.

„Ty!“ ozvala se a malého trapiče, který stál před ní, sepsula nejchladnějším, nejpovýšenějším pohledem, jakého byla schopná. Naštěstí měla dvě starší sestry, které ji to výtečně naučily.

Kluk na okamžik zůstal stát jako omráčený a nemohl ani mluvit, ale vzápětí se hlasitě rozchechtal, až se prohýbal. „Měla bys vidět, jak se tváříš!“ křikl a smál se ještě víc.

Elizabeth si dlaněmi uhladila růžové šaty a pohlédla na něj svrchu. Přinejmenším se o to pokusila. Jenomže dívat se svrchu na někoho, kdo je vyšší než vy, je poněkud složité.

„Jsi protiva, Roberte Bradforde!“ pronesla možná až příliš hlasitě, protože se ozval smích.

Robertovy tváře dostaly zajímavý červený nádech. Elizabeth si přimhouřenýma očima měřila nepřítele, zkoumala jeho obličej a snažila se najít nějaký důkaz, že *tenhle* kluk je podvodník. Nebylo zkrátka možné, aby takový drzý, odporný malý kluk byl Jamesův příbuzný. Tenhle otrava měl tmavší pleť, téměř černé vlasy, zelené oči, na rozdíl od Jamesových modrých, a nebyl ani trochu hezký. Spíš tuctový. Tvrdila to i její maminka, takže to musí být pravda.

„A ty smrdíš jako zadek mezka!“ křikl Robert dostatečně hlasitě, aby ho každý slyšel.

Elizabeth cítila, jak ji zalévá horkost. Ohlédla se a všimla si, jak se její sestry snaží skrýt úsměvy před despotickou matkou. Maminka na ně varovně pohlédla a pak obrátila pozornost k Elizabeth. Její zlostný pohled byl jasnou výzvou, že se má chovat slušně a nevyvádět.

Ostatní děti si přestaly hrát a s hihňáním si ukazovaly na Elizabeth a na Roberta. Lady Bradfordová se tvářila zděšeně. Nebylo jisté, čím chování ji pobouřilo, ale Elizabeth to bylo jedno, protože James se teď, právě v téhle chvíli smál.

Jí!

Obrátila se, aby neviděl, jak jí po tvářích stékají slzy.

„Ty brečíš?“ zhrozil se Robert.

„Nech mě na pokoji.“

Pokusila se ho obejít, ale když se sedmileté holce postaví do cesty vytáhlý dvanáctiletý kluk, jde to dost těžko.

„Já vím, že se ti líbí můj bratr. On se tomu směje, chápeš. Všichni z toho máme legraci!“ prohlásil Robert nadutě.

Hlasitě se zajíkla.

On to ví?

A směje se jí?

To je zlé. Moc zlé. Copak byla tak nápadná? Její rodina jí nikdy nic neřekla. Usmívali se na ni, když věděli, že se setkají Bradfordovými, ale chovali se tak jen proto, že měli Bradfordovy také rádi, nebo snad ne?

Panebože, věděli to všichni, uvědomila si Elizabeth a málem začala panikařit. Musí rychle odtud. Znovu se pokusila projít kolem Roberta, ale jen ho tím přiměla, aby jí okamžitě zastoupil cestu. „No tak, kam ten spěch? Uháníš plánovat svatbu?“ zeptal se posměšně.

Elizabeth se pomalu otočila a uviděla, že k ní přicházejí rodiče, sestry, lord a lady Bradfordovi a James. Když si všimla, že její sestra Heather je zavěšená do Jamese, málem se znovu rozplakala. Heather bylo osmnáct a letos měla před sebou první společenskou sezonu. Byla nevýrazná, nudná a protivná, ale mohla se ho přinejmenším dotýkat. Elizabeth cítila, jak jí její malé srdce puká bolestí.

„Víš, že jsi nejošklivější sestra, víd? A k tomu jsi tlustá!“ dodal Robert. Rozhlédl se. Ostatní kluci se souhlasně pochechtávali. Robert jen zářil a očividně se dobře bavil na její účet.

Elizabeth byla trochu buclatá, jako děti bývají, ale z toho vyroste. Její vychovatelka i tatínek ji ujišťovali, že jí dětské faldíky určitě nezůstanou napořád. Koutkem oka zachytila, jak jeden z kluků naznačuje rukama tlusté břicho a pak na ni ukazuje kamarádům.

„Přestaňte!“ vykřikla.

Tím je ale jen popíchla, aby se rozchechtali ještě hlasitěji. Robert se smál od ucha k uchu. Ohlédla se a doufala, že jí Mary přijde na

pomoc. Její sestra už se neusmívala. Nebylo jí lhostejné, co se Elizabeth děje. Jenomže byla ještě dobrých deset metrů od ní. Elizabeth viděla, že Mary vypadá znepokojeně, ale bylo jí jasné, že se jí sestra nemůže rozběhnout na pomoc. Vdaná nebo ne, jejich matku by zdrtilo, kdyby kterákoli z nich provedla něco nepatřičného, co by rodině způsobilo ostudu, zvlášť když má Heather před sebou první společenskou sezonu.

Nezdálo se, že by ji spěchali zachránit. Spíš měla dojem, že se jen tak procházejí parkem. Dokonce se zastavili, aby prohodili pár slov s lady Newmanovou. Lady Newmanová! Největší drbna v jejich kruzích. A byla s ní její protivná dcera Penelope, stejně nepříjemná jako její matka. Také ona shlížela na Elizabeth z výšky svého titěrného nosíku.

„Co je, Beth? Ty nechceš jít a dát svému snoubenci velkou mastnou pusu?“

„Tak dost, Roberte!“ usměrnil ho James s úsměškem.

Elizabeth se nedokázala ohlédnout. Ne, nešlo to. On se jí znovu směje. Její laskavý, chápavý James, který ji políbil na odřený loket, když jí bylo pět, se jí směje!

Za všechno může Robert.

V tu chvíli se rozhodla, že provede něco, co jí rodiče zvlášť naléhavě zakazovali. Věděla, že až bude po všem, tatínek jí naplácá na zadek, ale i tak to stojí za to. Spolkla slzy, líbezně se na Roberta usmála a v duchu už se připravovala na měsíc bez moučníku a bolavý zadek.

~ ~ ~

Robert na ni pohlédl a zvažněl. Buclaté tváře měla ještě kulatější díky úsměvu, který ho znejistil. Vypadala... nebezpečně. Nervózně si olízl rty a uvažoval, k čemu se ta holka chystá.

„Roberte, já vážně nechápu, proč se teď chováš tak hloupě. Vždyť víš, jak to může být nebezpečné,“ řekla trochu hlasitěji, než mu bylo příjemné. Všechny děti teď přišly blíž, zvědavé, co bude následovat.

Zdalo se, že některé dospělé odpolední představení celkem bavilo, ale Roberta ne. Najednou cítil, že se toho malého spratka nutně musí zbavit.

Pokusil se o krok ustoupit, ale Elizabeth se o krok přiblížila a nedovolila mu, aby utekl. Najednou v těch svých světlých růžových šatech vypadala nezvykle nebezpečně. Zamyšleně si přiložila prst k bradě. „Jestli si dobře vzpomínám, nabádali tě, abys byl opatrný, když se směješ, jsi příliš rozrušený, nervózní...“ začala vysvětlovat.

Došlo mu, kam tím Elizabeth míří. Ta malá čarodějnice hodlá porušit slib, který její rodiče dali jeho rodičům. „Drž hubu!“ vykřikl zoufale a žaludek se mu sevřel strachem.

Pokračovala, jako by ho neslyšela. „Když se něčeho bojíš nebo jsi vyvedený z míry, protože...“ spiklenecky se k němu naklonila, ale nešeptala.

Kdepak, ani trochu nešeptala, naopak, vykřikla: „Protože se zase počuráš do kalhot! Dobře víš, že z koberečku v salonku ten zápach nemůžeme dostat, a vůbec, minulý týden ses počural, když na tebe vyskočilo moje štěně! Upřímně řečeno, nevím, co bylo horší, jestli tvůj křik, nebo ten puch!“

Parkem se rozléhal hurónský smích. Robert stál jako socha, v hrůze, že jeho nejskrytější, nejtemnější tajemství bylo vyzraženo.

„Roberte Citronádo!“ prozpěvovala Elizabeth a dál ho tak zesměšňovala a ponoukala, aby ji nenáviděl ještě víc, než by si kdy pomyslel, že je schopen ji nenávidět.

Všichni kluci si na něj ukazovali a smáli se mu. Robert cítil, jak se mu chvěje spodní ret. Ti kluci s ním chodili do školy. Tohle přece není možné, určitě se mu to jen zdá! Bylo to moc zlé, a třebaže si vroucně přál, aby se mu to všechno jenom zdálo, věděl, že je to skutečnost. A stejně tak mu bylo jasné, že jeho život je od této chvíle nesnesitelný. Všichni kluci si najednou ukazovali na jeho kalhoty a smáli se hlasitěji. A mnozí se doslova prohýbali, nebo dokonce váleli smíchy.

Robert až dosud nevnímal, že mu po nohou stéká teplá tekutina. Sklonil hlavu a vroucně si přál, aby to nebyla pravda, ale to

samozřejmě nepomohlo. Hnědé kalhoty měl v okolí rozkroku celé promočené.

„Roberte Citronádo!“ hulákaly děti sborově. „Roberte Citronádo!“

Obrátil se k Elizabeth. Spokojeně se usmívala. Vrhł na ni nenávistný pohled. Tohle zavinila ona! Prudce do ní vrazil. Klopýtla o krok zpátky, ale neupadla. Zamračila se a rázně k němu přistoupila. Chystal se do ní znovu strčit nebo ji zatahat za vlasy, ale vtom se po něm ohnala pěstí.

Zavrával, klopýtl o kořen a dopadl na zadek. Kolem znovu zabouřil smích. Nejenže plakal a měl mokré kalhoty, ale teď ho ještě naditá sedmiletá holka přede všemi srazila na zem!

„Na příští pololetí s sebou určitě vezmi chůvu, Roberte Citronádo!“ zavolal jeden z kluků.

„Jo. Nechceme žádný hnusný žlutý fleky na matraci!“

„Být jeho spolubydlící, nevydržel bych to. Umíte si představit, že celý rok čicháte ocet?“ povykovali kluci a vysmívali se mu.

Robert se zvedl a vrhl na Elizabeth Norwoodovou nenávistný pohled. Jednoho dne... jednou jí všechno oplatí. Pomstí se jí.

Přede všemi se k němu otočila zády a v tu chvíli ji popadl její otec a nenápadně ji odvedl.

Robert tam stál se zaťatými pěstmi. Nevšímal si starostlivých pohledů rodiny, smíchu ani pošklebování a jen zaujatě pozoroval Elizabeth odcházející z parku. Jednoho dne, a nebude to trvat dlouho...

KAPITOLA 2

1824

„Je to pro tvoje dobro, Elizabeth!“

„To už jsi říkal loni,“ poznamenala, aniž se obtěžovala zvýšit hlas nebo dokonce zvednout hlavu od knihy. Obrátila stránku a pohodlně se opřela v křesle, rozhodnutá, že se nenechá vyvést z míry.

„A moje slova by se potvrdila, kdybys přijala nabídku k sňatku!“ prohlásil otec neústupně a pokoušel se otevřít dveře do knihovny, aby mohl dceru odvléci do Londýna, kde by byla nucena večer co večer navštěvovat plesy a slavnostní večere, zatímco rodiče by postrkovali jejím směrem každého svobodného muže s titulem před jménem.

Sňatek kvůli titulu ji nezajímal, ale oni jí odmítali naslouchat, takže jí nezbylo než vzít věci do vlastních rukou a zabarikádovat se v knihovně. To by jim nezabránilo, aby ji odvěkli do Londýna, v tom by jim nezabránilo nic, ale aspoň si tak zajistila ještě trochu klidu, než bude muset snášet londýnský shon. A její otec nejspíš –

„Tak dobře,“ řekl zadýchaně. „Pojďme si o té věci promluvit.“

Elizabeth přemohla triumfální úsměv, odložila knihu, uhladila si dlaněmi sukně a přistoupila ke dveřím, ale neotevřela. Není blázen. Vůbec nepochybovala, že za nimi kromě otce stojí i dva sluhové, kteří čekají jen na to, aby ji mohli popadnout a odvléci do kočáru přistaveného před domem.

„Poslouchám,“ řekla, opřela se o stěnu a čekala, až uslyší, co je otec ochoten nabídnout výměnou za spolupráci.

Chvilí mlčel, pak se zeptal: „Otevřeš ty dveře, zlatíčko?“

Aby udělala tutéž chybu jako její sestry, když byly nuceny podniknout stejné kroky? Ne, vážně si nemyslí, že by to bylo moudré. A kromě toho, ona se – na rozdíl od sester – nenechá koupit a otec to ví. Nikdy ji nezajímalý šaty, hedvábí, boty, mašle, šperky, nakupování ani

jakékoli množství cetek, které ostatní ženy v rodině zbožňovaly a otec je využíval k dosažení svého cíle, když to bylo nutné.

Ne že by neuměla ocenit hezké věci. Jen ji nezajímaly tolik, aby kvůli nim kývla na otcovy požadavky nebo za ně nesmyslně utrácela. Většina lidí si o ní myslela, že je divná, a možná měli pravdu, ale jí to bylo jedno.

„Já ty dveře nakonec stejně otevřu,“ prohlásil otec a doufal, že ji jeho tón vyděsí dost na to, aby odemkla a tiše se podrobila nevyhnutelnému.

Nestalo se.

„A já pak stejně najdu jinou možnost, jak se vyhnout odjezdu,“ řekla a s úsměvem poslouchala, jak otec zlostně bručí, což obvykle zabíralo na sestry.

„Co chceš?“ zeptal se obezřetně. Zaručeně čekal, že dcera bude požadovat nějakou nehoráznost.

Však on mě moc dobře zná, pomyslela si Elizabeth a neubránila se úsměvu.

„Chci být nezávislá,“ pronesla a nijak ji nepřekvapilo, když vzápětí znovu zaslechla jeho hněvivé brblání, které tak rád uplatňoval.

„Už zase? To myslíš vážně, Elizabeth?“ vztekal se.

„Ptal ses, co chci,“ odpověděla a přemítala, kdy se jí podaří otce přemluvit, aby ji nechal odjet do jejího sídla na severu.

Podle pravidel měla počkat do čtyřiaadvacátých narozenin, teprve pak mohla převzít kontrolu nad svým dědictvím, ale vzhledem k tomu, že její dědictví spravoval otec, mohl je uvolnit dříve. Ten ale k její smůle nebyl nijak nadšený představou, že jeho nejmladší dcera bude bydlet o samotě, a proto se také snažil dostat Elizabeth do Londýna.

Naléhavě si přál, aby se vdala a její dědictví se ocitlo v rukou schopného muže. A v tuto chvíli by pravděpodobně byl šťastný, kdyby se dědictví ujal kdokoli, koho si vezme, hlavně aby byla vdaná. Zatím na její život dohlížel a myslel na její bezpečí, ale to by se za pouhých několik měsíců, až jí bude čtyřiaadvacet let, mohlo změnit.

„Než provedeš nějakou ztřeštěnost, chci, abys absolvovala ještě poslední společenskou sezonu, Elizabeth,“ oznámil jí příkrým tónem.

„Ale já nechci zůstat po celou sezonu,“ podotkla.

K jejím uším dolehl vyčerpaný povzdech. Věděla, že právě vyhrála... prozatím.

„Očekávám z tvé strany plnou spolupráci. Zúčastníš se každého plesu, večere a hudebního vystoupení, na které tvoje matka obdrží pozvání. Dovolíš mužům, aby se ti dvořili, ale dáš přednost těm, které schválíme. Tuto dohodu nebudeš nijak záměrně porušovat. Na oplátku tě dva měsíce před tvými čtyřiadvacátými narozeninami doprovodím do tvého sídla na severu,“ řekl. Věděla, že lepší nabídku zřejmě nemohla dostat, ale stejně...

„O tři měsíce dřív,“ prohlásila a doufala, že otec její protinabídku přijme.

„Takový měkkota nejsem.“ Pobaveně zasupěl.

Ve skutečnosti byl, ale rozhodla se, že právě teď není vhodná doba na tuto vlastnost upozorňovat, stejně tak usoudila, že se nehodí zdůrazňovat, že právě odsouhlasil, aby odešla, až začne sezona. Odemkla a v duchu se připravovala na dva měsíce šílených předsezonních příprav.

~ ~ ~

O dva týdny později...

Londýn, Anglie

„No tak, Elizabeth!“

Elizabeth si matky nevšímal a usmívala se na mladého muže, který před ní nervózně přešlapoval. Mladý muž možná není příhodný popis pro desetiletého kluka, ale tenhle hoch se rozhodně choval dospěle.

„M-mohl bych vám nosit věci, milostpaní,“ řekl chlapec a odhrnul si špinavými prsty přerostlé vlasy z čela.

Elizabeth se sklonila a pohlédla mu do očí. „Tohle je ohromně důležitá práce. Myslíš, že ji zvládneš?“

Chlapec nadšeně přikývl a snažil se tvářit vážně.

„Hmm, dnes mám náročný den. Potřebuji někoho, kdo by na mě před každým obchodem počkal a odnesl balíčky do kočáru. Je to dřina a zabere možná několik hodin. Myslíš, že bys takový důležitý úkol zvládl?“ zeptala se vážným tónem a sama také přemáhala úsměv.

„Určitě! Namouduší!“

„Jak se jmenuješ?“ pokračovala Elizabeth, a když si všimla jeho odhodlaného výrazu, neovládla se a přece jen se usmála.

„Elizabeth! Tohle už přesahuje všechny meze!“ rozčilovala se matka. „Nech už ten hloupý nápad být. Čeká nás spousta zařizování, nemůžeme marnit čas s takovými kluky.“

Hoch svěsil hlavu. Elizabeth ho bylo nesmírně líto. Počkala, až matka odejde, a tiše se ho zeptala: „Tak pověz, jak se jmenuješ?“

„Toby, milostpaní,“ zahuhňal sklíčeně.

„Jestli tu práci pořád chceš, potřebuji silného muže, aby mi dnes pomohl. Jak vidíš, moje první dnešní pochůzka vede do tohoto obchodu, abych se ujistila, že mi dlouhé šaty dobře sedí. Kdybys měl čas za hodinu, budu ráda.“

Pomalu přikývl, ale tvářil se trochu rozpačitě. „A co mám dělat do té doby, milostpaní?“

Vytáhla z taštičky pět šilinků a podala je chlapci. Všimla si, jak se mu rozjasnil obličej. „To je moc, milostpaní, vždyť budu jen odnášet balíčky!“

„Šš! Chci, aby sis ty peníze vzal a koupil si za ně něco k jídlu.“ Významně pohlédla na dva malé kluky, kteří se snažili skrýt za kočárem.

„Předpokládám, že ti by něčím k snědku také nepohrdli.“

„To jsou moji bratři, milostpaní. Patří k rodině, u které bydlím,“ dodal a bezmocně pokrčil rameny.

„Kup si zkrátka něco pořádného k jídlu a za hodinu buď zpátky. Drobné si nech na později.“ Usmála se a mávla rukou, ať už běží.

Toby přikývl a vyrazil. Sledovala, jak vyrozuměl kluky, kterým nemohly být víc než čtyři roky. Smutně se za nimi dívala. Pak poděkovala sluhovi, který jí podržel dveře, a vešla do obchodu. Matka a sestra si ji přeměřily zlostnými pohledy, ale to ji nepřekvapilo.